

Sygn. akt *X K 14/18*

PR Ds. (...).2017

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – bez udziału

oraz przedstawiciela Straży Granicznej – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 maja 2018 roku sprawy

R. B., syna M. i L. z domu Z., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 06.10.2017 r. w m. P. na terenie posesji przy ul. (...) przechowywał wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 i 86 k.k.s. w postaci (...) paczek papierosów NZ G. i M. bez wymaganych znaków akcyzy oraz 5,14 kg tytoniu do palenia bez wymaganych znaków akcyzy skutkiem czego zostały narażone na uszczuplenie należne cło w wysokości 2484 zł, podatek akcyzowy w wysokości 30991 zł oraz podatek VAT w wysokości 8652 zł, przy czym z popełniania podobnych przestępstw skarbowych uczynił sobie stałe źródło dochodów,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 91 § 1 i 4 w zb. z art. 65 § 1 i 3 w zb. z art. 54 § 1 i 3 w zw. z art. 7 § 1 w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.

2. w dniu 06.10.2017 r. w m. P. w pojeździe marki F. (...) nr rej. (...) przewoził wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 i 86 k.k.s. w postaci (...) paczek papierosów NZ G. i M. bez wymaganych znaków akcyzy, skutkiem czego zostały narażone na uszczuplenie należne cło w wysokości 12902 zł, podatek akcyzowy w wysokości 169480 zł oraz podatek VAT w wysokości 47100 zł, przy czym z popełnienia podobnych przestępstw skarbowych uczynił sobie stałe źródło dochodów,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 91 § 1 i 3 w zb. z art. 65 § 1 i 3 w zb. z art. 54 § 1 i 2 w zw. z art. 7 § 1 w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.

***

I. oskarżonego **R. B. (B.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 (pierwszym) aktu oskarżenia, z tym dodatkowym ustaleniem, że dokonał on go uchylając się od opodatkowania i tym samym nie ujawnił właściwemu organowi przedmiotu opodatkowania, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowego kwalifikowane z art. 91 § 1 i 4 w zb. z art. 65 § 1 i 3 w zb. z art. 54 § 1 i 3 w zw. z art. 7 § 1 w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 7 § 2 k.k.s. i na mocy art. 65 § 3 k.k.s. oraz art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. i na mocy art. 26 § 4 k.k.s. w zw. z art. 28 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierza mu za to karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten

okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym oraz karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80, 00 złotych (osiemdziesiąt złotych i 00/100),

II. oskarżonego **R. B. (B.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 (drugim) aktu oskarżenia, z tym dodatkowym ustaleniem, że dokonał on go uchylając się od opodatkowania i tym samym nie ujawnił właściwemu organowi przedmiotu opodatkowania, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe kwalifikowane z art. 91 § 1 i 3 w zb. z art. 65 § 1 i 3 w zb. z art. 54 § 1 i 2 w zw. z art. 7 § 1 w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 7 § 2 k.k.s. i na mocy art. 65 § 3 k.k.s. oraz art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. i na mocy art. 26 § 4 k.k.s. w zw. z art. 28 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierza mu za to karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym oraz karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80, 00 złotych (osiemdziesiąt złotych i 00/100),

III. na mocy art. 39 § 1 k.k.s. w zw. z art. 28 § 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1, § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu **R. B. (B.)** w pkt I (pierwszym) i II (drugim) wyroku jednostkowe kary ograniczenia łączy i w to miejsce wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

IV. na mocy art. 39 § 1 k.k.s. w zw. z art. 28 § 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzone oskarżonemu **R. B. (B.)** w pkt I (pierwszym) i II (drugim) wyroku jednostkowe kary grzywny łączy i w to miejsce wymierza mu karę łączną grzywny w wymiarze 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80, 00 złotych (osiemdziesiąt złotych i 00/100),

V. na podstawie art. 29 pkt 4 k.k.s. w zw. z art. 30 § 1, 2 i 6 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: 5830 paczek papierosów z napisem M. koloru biało – niebieskiego, 3750 paczek papierosów z napisem NZ G. koloru biało – złotego, 420 paczek papierosów z napisem M. koloru biało – czerwonego, (...) paczek papierosów z napisem NZ G. koloru biało – złotego, 399 paczek papierosów z napisem M. (...) koloru biało – niebieskiego, 6 przezroczystych worków foliowych zawierających pokrojony susz roślinny koloru brązowego, 1 paczkę papierosów NZ G. (...) koloru czarnego, 1 paczkę papierosów M. (...) koloru biało – niebieskiego, jedną paczkę papierosów NZ G. koloru biało – złotego, 1 paczkę papierosów M. S. koloru biało – czerwonego, wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod numerami 1,2,3, 40,11,12, 19,20,21,22, a przechowywanych w Magazynie (...) w G., zarządzając ich zniszczenie,

VI. na podstawie art. 29 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 30 § 1, 2 i 6 k.k.s. i art. 31 § 1, 1a i 4 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: 1 telefonu komórkowego z napisem P. koloru czarnego nr (...) z kartą SIM i baterią, 1 telefonu komórkowego z napisem B. B. (1) koloru czarnego nr (...) z kartą SIM bez baterii, jednego telefonu komórkowego z napisem H. koloru czarnego nr (...) z kartą SIM i baterią, jednej karty SIM N. M. nr (...), jednej kartki papieru koloru żółtego z naniesionymi cyframi (...), jednego telefonu koloru czarnego z napisem M. nr (...), (...) z kartą SIM i baterią, jednego telefonu komórkowego koloru czarnego z napisem B. nr (...) z kartą SIM i baterią, jednego telefonu koloru czarnego z napisem A. One T. nr (...) z kartą Sim i baterią, jednego telefonu komórkowego koloru czarnego z napisem P. nr (...) z kartą SIM i baterią, jednego telefonu koloru czarnego z napisem Samsung nr (...) z kartą SIM i baterią, jednego telefonu koloru czarnego z napisem B. B. (1) (...) bez karty SIM z baterią, jednego kartonu koloru brązowego wypełnionego woreczkami strunowymi, dwóch karton wypełnionych kartkami z napisem Promocja Tytoń (...) cena 75/zł Dowóz Gratis, wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod numerami 4,2,6,7,8,13,14,15,16,17,18,23 i 24, a przechowywanych w Magazynie (...) w G.,

VII. na mocy art. 113 § 1 k.k.s. i art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2, art. 3 ust. 1 i art. 21 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.)

zasądza od oskarżonego **R. B. (B.)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2683, 16 złotych (dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt trzy złote i 16/100), w tym kwotę 1620, 00 złotych (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 14/18**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. B. był dwukrotnie karany za popełnienie czynów kwalifikowanych z art. 54 § 1 k.k.s. lub z art. 54 § 2 k.k.s. i inne, polegających m.in. na przechowywaniu wyrobów tytoniowych nieoznaczonych znakami akcyzy. I tak, wyrokiem z dnia 29 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Augustowie w sprawie o sygn. akt VI K 149/16 orzekł wobec niego karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 100 złotych każda oraz przepadek dowodów rzeczowych – papierosów i samochodu, którym się poruszał. Natomiast wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 18 października 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 344/16 orzeczono wobec niego karę 120 stawek dziennych grzywny po 420 złotych każda stawka.

Dowody: dane o karalności k. 65-67, k.148-150; odpis wyroku k.72-73, 78-v

W dniu 06 października 2017 roku funkcjonariusze P. Straży Granicznej w G. przeprowadzili czynność kontroli pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Powodem przeprowadzenie tej czynności była informacja o tym, iż w pojeździe tym znajdować się mogą towary bez znaków akcyzy, pochodzące z przemytu. Kontrola przeprowadzona została przed bramą wjazdową na posesję przy ulicy (...) w P., gdzie zamieszkuje R. B., który również kierował w/w pojazdem w chwili przeprowadzenia w nim kontroli.

Przeprowadzona kontrola pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność L. B. wykazała, że R. B. przewoził nim pochodzące z Białorusi i sprowadzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyroby akcyzowe w postaci (...) paczek papierosów NZ G. i M., które nie zostały oznaczone wymaganymi znakami akcyzy, a także co do których nie dopełniono również obowiązku celnego i nie przedstawiano ich przy wwiezieniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organowi celnemu.

Nieprzedstawienie w/w towarów organowi celnemu, a także niedopełnienie obowiązku oznaczenia ich znakami akcyzy przed sprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej spowodowało narażenie na uszczuplenie należności celnej w wysokości 12902 złotych, podatku akcyzowego w wysokości 169 480 złotych oraz podatku VAT w wysokości 47 100 złotych.

Dowody: protokół przeszukania k.3-5, k.9-12; protokół zatrzymania osoby k.6-7; protokół tymczasowego zajęcia mienia ruchomego k.13-14; arkusz wycień k.16-17; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. ; protokół ważenia k.29; zeznania świadka A. C. k.35-37; protokół oględzin wraz z materiałem poglądowym k.39-47; protokół taryfikacji celnej k.55; zeznania świadka M. O. k.60-62; umowa sprzedaży pojazdu k.64; dane telekomunikacyjne k.83-89; zeznania świadka M. P. k.98-99; opinia biegłego k.103-105; opinia z zakresu badań fizykochemicznych k.110-113

Z uwagi na ujawnienie, że R. B. przewoził pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wyroby tytoniowe nieoznaczone polskimi znakami akcyzy i co do których nie dopełniono obowiązku celnego, funkcjonariusze celni w tym samym dniu dokonali przeszukania posesji przy ulicy (...) w P., na której zamieszkuje R. B. i do której kierował się on swoim pojazdem.

Przeprowadzona czynność przeszukania wykazała, że R. B. na terenie posesji przy ul. (...) przechowywał wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot w postaci (...) paczek papierosów NZ G. i M. oraz 5,14 kg tytoniu do palenia, które nie zostały oznaczone wymaganymi znakami akcyzy, a także co do których nie dopełniono również obowiązku celnego i nie przedstawiano ich przy wwiezieniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organowi celnemu.

Nieprzedstawienie w/w towarów organowi celnemu, a także niedopełnienie obowiązku oznaczenia ich znakami akcyzy przed sprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej spowodowało narażenie na uszczuplenie należności celnej w wysokości 2484 złotych, podatku akcyzowego w wysokości 30 991 złotych oraz podatku VAT w wysokości 8652 złotych.

Dowody: protokół przeszukania k.3-5, k.9-12; protokół zatrzymania osoby k.6-7; protokół tymczasowego zajęcia mienia ruchomego k.13-14; arkusz wycień k.16-17; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. ; protokół ważenia k.29; zeznania świadka A. C. k.35-37; protokół oględzin wraz z materiałem poglądowym k.39-47; protokół taryfikacji celnej k.55; zeznania świadka M. O. k.60-62; umowa sprzedaży pojazdu k.64; dane telekomunikacyjne k.83-89; zeznania świadka M. P. k.98-99; opinia biegłego k.103-105; opinia z zakresu badań fizykochemicznych k.110-113

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego R. B. odmówił odpowiedzi na pytania i nie złożył wyjaśnień.

Przesłuchiwany przed Sądem w charakterze oskarżonego R. B. oświadczył, że przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień.

vide: oświadczenia oskarżonego k.21-22, 117-118, 153v

R. B. ma wykształcenie średnie. Jest kawalerem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Nie posiada majątku, pracuje dorywczo uzyskując dochód 1500 złotych miesięcznie. Według oświadczenia jego stan zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Był uprzednio karany.

dowody: dane osobopoznawcze k. 28; dane o karalności k. 65-67, k.148-150; odpis wyroku k.72-73, 78-v; dane z oświadczeń oskarżonego k.21-22, 117-118, 153v

Sąd zważył, co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy głównej dowody, Sąd doszedł do przekonania, że R. B. dopuścił się zarzucanych i przypisanych mu czynów, przy czym z popełnienia owych przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodów.

Przechodząc do oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie Sąd zważył, że niewątpliwie na wiarę zasługiwały zeznania świadka A. C., funkcjonariusza placówki Straży Granicznej w G., która brała udział w czynnościach przeprowadzanych w dniu 06 października 2017 roku w miejscu zamieszkania oskarżonego, jak i związanych z kontrolą użytkowanego przez niego pojazdu. Świadek w sposób wyczerpujących i spójny wskazała na przyczyny, dla których funkcjonariusze placówki Straży Granicznej w G. podjęli czynności z udziałem oskarżanego, w szczególności zaś na uzyskaną informację dotyczącą przewożenia przez niego wyrobów tytoniowych pochodzących z przemytu. Wskazała przy tym na wyniki przeprowadzonych czynności przeszukania, przy czym jej depozycje w tym zakresie znalazły potwierdzenie w dołączonych do akt sprawy dokumentach w postaci protokołów przeszukania oraz zatrzymania rzeczy, a co za tym idzie Sąd nie miał podstaw, ażeby kwestionować ich rzetelność i prawdziwość. Z tego też względu zeznania tego świadka stały się podstawą dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd dał wiarę również depozycjom świadka M. O., który opisał transakcję zawartą pomiędzy nim, a matką oskarżonego, a której przedmiotem był pojazd, którym w dniu 6 października 2017 roku poruszał się oskarżony. Uwzględniając przedłożoną przez świadka umowę sprzedaży tego pojazdu Sąd nie miał podstaw, ażeby odmówić im wiary.

Sąd uznał, że wiarygodne były zeznania świadka M. P., który wskazał na przyczyny, dla których użytkowana przez oskarżonego karta SIM, zatrzymana przy nim w dniu 06 października 2017 roku, była zarejestrowana na jego dane osobowe. Uwzględniając bowiem treść owych depozycji, które niewątpliwie obciążały owego świadka i mogły narazić go na odpowiedzialność karną, M. P. nie miał żadnych powodów, ażeby fałszywie je składać. Przeciwnie,

pouczony o treści art. 183 k.p.k. mógł on zataić znane sobie informacje, związane z użytkowaniem owej karty SIM dla celów związanych z popełnieniem czynów zabronionych; nie uczynił jednak tego, co uzasadnia przypisanie jego oświadczeniom procesowym waloru wiarygodności. Uzyskane od tego świadka dane, w powiązaniu z analizą współdziałania telefonu komórkowego zatrzymanego od oskarżonego z kartą SIM zarejestrowaną na tego świadka pozwoliły na ustalenie jakie połączenia były wykonywane przez R. B., w szczególności zaś obszar, na którym dochodziło do logowania się owego aparatu, a także numerów telefonów jego rozmówców. Ilość owych logowań w połączeniu z uprzednimi wyrokami wydanymi wobec oskarżonego m.in. za czyny z art. 54 § 1 k.k.s. i z art. 54 § 2 k.k.s, a także znalezione w użytkowanym przez niego pojeździe oraz w miejscu jego zamieszkania przedmioty (np. karta z numerem telefonu, ilość wyrobów tytoniowych) uzasadniają w ocenie Sądu wnioski, że oskarżony z popełnienia podobnych przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodów.

Sąd dał również wiarę dokumentom ujawnionym w toku rozprawy głównej w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., do których należą: dane o karalności, danych osobopoznawczych, odpisów wyroków, protokołów przeszukań i zatrzymań. Autentyczność i prawdziwość powyższych dokumentów nie budziła wątpliwości. Zostały one zgromadzone w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami prawnymi, mają charakter kompletny, a ich treść znalazła potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w postaci zwłaszcza uznanych za wiarygodne zeznań świadków. Ponadto wiarygodność wskazanych dokumentów nie była w toku postępowania skutecznie zakwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd nie miał zastrzeżeń, co do wiarygodności wydanych w sprawie opinii zarówno z zakresu informatyki śledczej, jak i z zakresu badań fizykochemicznych. Wskazane ekspertyzy, nie budzą w ocenie Sądu wątpliwości – sporządzili je biegli w zakresie swojej specjalności zawodowej, zaprezentowane zaś wnioski jawiły się jako logiczne i znajdujące potwierdzenie w zaprezentowanej w treści opinii argumentacji. Sąd stwierdził, iż spełniają one wymagania określone przez przepisy proceduralne, w szczególności zaś są spójne, rzetelne oraz pozbawione wewnętrznych sprzeczności. Opinie te zostały sporządzone przez biegłych posiadających odpowiednią wiedzę specjalistyczną i doświadczenia zawodowe.

Wobec zaprezentowanej wyżej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał, iż należy dać wiarę oświadczeniu oskarżonego, w którym przyznał się on w toku rozprawy głównej do popełnienia zarzucanych mu czynów. Owo oświadczenie jest bowiem zgodne z wnioskami wypływającymi z pozostałych dowodów ujawnionych w toku rozprawy, a uznanych za wiarygodne; w szczególności było ono niesprzeczne z wynikami przeprowadzonych czynności przeszukań, a także z zeznaniami świadka A. C., funkcjonariuszy placówki Straży Granicznej w G.. Jako, że oskarżony nie zdecydował się na złożenie wyjaśnień w sprawie, korzystając z uprawnień określonych w art. 175 § 1 k.p.k., Sąd nie miał możliwości ustosunkowania się do ich treści.

Sąd zważył, iż odpowiedzialność na mocy art. 91 § 1 k.k.s. ponosi ten, kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi towar stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86-90 § 1, lub pomaga w jego zbyciu albo ten towar przyjmuje lub pomaga w jego ukryciu, przy czym, jeżeli kwota należności celnej lub wartość towaru w obrocie z zagranicą, co do którego istnieje reglamentacja pozataryfowa, nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1, wówczas sprawca podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Natomiast art. 65 § 1 k.k.s. stanowi, że kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby akcyzowe przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Natomiast według § 3 tego artykułu, jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

Dalej, Sąd zważył, że stosownie do art. 54 § 1 k.k.s. podatnik, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie. Stosownie do § 2 tego artykułu jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości,

sprawca czynu zabronionego określonego w § 1, wówczas sprawca podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych. Natomiast § 3 stanowi, że jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Tymczasem art. 37 § 1 k.k.s. stwierdza, że Sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary, jeżeli sprawca uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu.

Uwzględniając powyższe normy Sąd zważył, że R. B. niewątpliwie wyczerpał ich znamiona. Oskarżony w dniu 6 października 2017 roku przewoził użytowanym przez niego pojazdem marki F. (...) pochodzące z Białorusi i sprowadzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyroby akcyzowe w postaci (...) paczek papierosów NZ G. i M., które nie zostały oznaczone wymaganymi znakami akcyzy, a także co do których nie dopełniono również obowiązku celnego i nie przedstawiano ich przy wwiezieniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organowi celnemu. Nieprzedstawienie w/w towarów organowi celnemu, a także niedopełnienie obowiązku oznaczenia ich znakami akcyzy przed sprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej spowodowało przy tym narażenie na uszczuplenie należności celnej w wysokości 12902 złotych, podatku akcyzowego w wysokości 169 480 złotych oraz podatku VAT w wysokości 47 100 złotych. Jego zachowanie zakwalifikować zatem należało jako przestępstwo skarbowe z art. 91 § 1 i 3 w zb. z art. 65 § 1 i 3 w zb. z art. 54 § 1 i 2 w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Ponadto, R. B. na terenie posesji przy ul. (...) przechowywał wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot w postaci (...) paczek papierosów NZ G. i M. oraz 5,14 kg tytoniu do palenia, które nie zostały oznaczone wymaganymi znakami akcyzy, a także co do których nie dopełniono również obowiązku celnego i nie przedstawiano ich przy wwiezieniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organowi celnemu. Z kolei nieprzedstawienie w/w towarów organowi celnemu, a także niedopełnienie obowiązku oznaczenia ich znakami akcyzy przed sprowadzeniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej spowodowało narażenie na uszczuplenie należności celnej w wysokości 2484 złotych, podatku akcyzowego w wysokości 30 991 złotych oraz podatku VAT w wysokości 8652 złotych. W rezultacie, to zachowanie wypełniało znamiona czynu z art. 91 § 1 i 4 w zb. z art. 65 § 1 i 3 w zb. z art. 54 § 1 i 3 w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Powyższe ustalenia wynikają zarówno z przeprowadzonych czynności przeszukania i ich wyników, jak też z zeznań świadka A. C. oraz z oświadczenia samego oskarżonego, który podczas rozprawy głównej przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zachowanie oskarżonego oceniać należało przez pryzmat art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. Jak już bowiem podano, zarówno ilość odnalezionych przy oskarżonym oraz w miejscu jego zamieszkania wyrobów akcyzowych, które nie zostały oznaczone znakami akcyzy, a także nie zostały poddane procedurom celnym, jak również charakter innych przedmiotów zatrzymanych w toku przeszukania, tj. telefonów komórkowych, kartek z naniesionym numerem telefonu oraz napisami „Promocja tytoń (...) cena”, woreczków strunowych oraz zabezpieczonej kwoty 17 050 złotych wskazują w ocenie Sądu, że oskarżony z popełnienia podobnych przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodów. Ów wniosek jawi się jako logiczny i oparty na wskazaniach wiedzy oraz doświadczenia życiowego, w szczególności, gdy dodatkowo uwzględni się uprzednią karalność oskarżonego m.in. z art. 54 § 1 k.k.s. oraz z art. 54 § 2 k.k.s., a także fakt, iż owe wyroki wydawane były przez Sąd Rejonowy w Augustowie oraz Sąd Rejonowy w Suwałkach, a zatem ośrodki leżące na tzw. trasie przelotowej m.in. z Białorusi. Oskarżony korzystał przy tym z karty, która zarejestrowana została na inną osobą, lecz nigdy nie była przez nią używana, a celem jej zakupu i rejestracji było przekazanie innym podmiotom. Co więcej, oskarżony sam podał, że pracuje dorywczo i uzyskuje z tego tytułu dochód około 1500 złotych (k.153v), przy czym opiekuje się dodatkowo swoją matką (k.154v). Nie sposób zatem uznać, ażeby to z owej działalności zarobkowej mógł uzyskać zabezpieczoną przy nim kwotę pieniędzy – jako oczywista nasuwa się konkluzja, że był to wynik prowadzonej w sposób stały i zorganizowany działalności przestępczej.

Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można też winę w popełnieniu omawianych czynów. Jest on, ze względu na wiek, zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miał dodatkowo obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynił i z tego tytułu zasadnie postawić można mu zarzuty.

Wymierzając R. B. kary za przypisane mu w wyroku występki, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 12 § 1 i 2 k.k. Stosownie do w/w przepisów kary, środki karne oraz inne środki przewidziane w kodeksie stosuje się z uwzględnieniem zasad humanitaryzmu, w szczególności z poszanowaniem godności człowieka (§ 1), a Sąd wymierza karę, środek karny lub inny środek według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks bacząc, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (§ 2). Dodatkowo, art. 13 § 1 k.k.s. stanowi, że wymierzając karę, środek karny lub inny środek, sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie.

Uwzględniając przywołane powyżej dyrektywy wymiaru kary, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za przypisany mu w pkt 1 wyroku czyn z art. art. 91 § 1 i 4 w zb. z art. 65 § 1 i 3 w zb. z art. 54 § 1 i 3 w zw. z art. 7 § 1 w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. będzie wymierzona przy zastosowaniu art. 7 § 2 k.k.s. i na mocy art. 65 § 3 k.k.s. oraz art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. i na mocy art. 26 § 4 k.k.s. w zw. z art. 28 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. kara 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym oraz kara grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, gdzie wysokość jednej stawki dziennej została ustalona na kwotę 80, 00 złotych (osiemdziesiąt złotych i 00/100). Natomiast za drugi z przypisanych mu czynów Sąd, przy zastosowaniu art. art. 7 § 2 k.k.s. i na mocy art. 65 § 3 k.k.s. oraz art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. i na mocy art. 26 § 4 k.k.s. w zw. z art. 28 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył R. B. karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym oraz karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80, 00 złotych (osiemdziesiąt złotych i 00/100). Sąd pragnie przy tym podkreślić, że w zakresie wymiaru kary związany był treścią art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s., zgodnie z którym stosując nadzwyczajne obostrzenie kary, sąd wymierza karę pozbawienia wolności do roku albo karę ograniczenia wolności, jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone tylko karą grzywny przekraczającą 360 stawek dziennych, co nie wyłącza wymierzenia także kary grzywny grożącej za to przestępstwo. Uwzględniając ustawowe zagrożenie czynów, które zostały przypisane oskarżonemu, a wynikające z art. 65 § 3 k.k.s. (jako najlepiej oddającego przestępne zachowanie oskarżonego, albowiem art. 54 § 2 k.k.s., art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 3 k.k.s. mają tożsame zagrożenie ustawowe do 720 stawek dziennych grzywny), Sąd uznał, że celowym i właściwym będzie wymierzenie oskarżonemu w/w karę ograniczenia wolności. W ocenie Sądu, wskazane kary są adekwatne zarówno do stopnia zawinienia oskarżonego, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. W tym względzie za okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego poczytano, iż okazała lekceważący stosunek wobec obowiązujących norm prawnych, a także jego uprzednią karalność, w tym za czyny podobne. Okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonego było natomiast przyznanie się przez niego do winy w toku rozprawy głównej. Kary te, będące realnymi dolegliwościami, związanymi z koniecznością wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, winny stanowić dla oskarżonego bodziec do refleksji nad właściwym, zgodnym z prawem sposobem postępowania w przyszłości. Posiadają one w ocenie Sądu również doniosły walor w zakresie prewencji ogólnospołecznej, kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa – w szczególności w zakresie czynów, które popełniane są na szkodę Skarbu Państwa, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Sąd wziął również pod uwagę zawartą w art. 58 § 1 k.k., który to przepis znajduje zastosowanie na mocy art. 20 § 2 k.k.s., zasadę prymatu kar nieizolacyjnych, zgodnie z którą sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. W ocenie Sądu, uwzględniając stosunki rodzinne oskarżonego, w szczególności zaś konieczność sprawowania opieki nad matką, orzeczenie wobec niego karę pozbawienia wolności byłoby nadmiernie surowe; uwzględniając przy tym treść

art. 41a § 1 k.k.s. wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie wydawało się możliwe. Sąd wykluczył przy tym, by za adekwatne można było uznać wymierzenie oskarżonemu wyłącznie kary grzywny. Za w pełni wystarczające dla realizacji celów kary, uznano zatem właśnie kary ograniczenia wolności we wskazanym wyżej wymiarze połączone z karami grzywny, których wymierzenie przewiduje m.in. art. 65 § 3 k.k.s. Odnosząc się do kar grzywny wskazać należy, iż ich wysokość w przekonaniu Sądu, spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 23 § 1 i 3 k.k. Stosownie do tych przepisów wymierzając karę grzywny, sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki dziennej; jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa – 720. Nadto, ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Mając na względzie fakt, iż oskarżony uczynił sobie z popełniania podobnych przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, a dodatkowo nie ma na swoim utrzymaniu dzieci i jest kawalerem, wysokość ilość stawek i kwota jednej stawki dziennej determinowane były przez konieczność zaspokojenia uprzednio wymierzonych mu kar, a także zapewnienia opieki swojej matce. Sąd uwzględnił jednakże tą okoliczność, że oskarżony jako osoba młoda i zdrowa ma możliwość podjęcia pracy zarobkowej, która umożliwi mu realizację jego obowiązków finansowych.

W związku z tym, że R. B. dopuścił się popełnienia dwóch przestępstw, zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł wyrok, Sąd w punkcie III uzasadnianego orzeczenia, na podstawie na mocy art. 39 § 1 k.k.s. w zw. z art. 28 § 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1, § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 35 § 1 k.k. połączył orzeczone względem niego kary i orzekł karę łączną 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym – przy zastosowaniu zasady asperacji. W ocenie Sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej we wskazanym wymiarze przemawiała z jednej strony okoliczność, iż przypisane oskarżonemu czyny zostały popełnione w tym samym czasie, w podobnych okolicznościach – przy wykorzystaniu tej samej sposobności, a także godziły w te same obowiązki podatkowe. Ponadto, stanowiły wynik realizowania przez oskarżonego czynności stanowiących dla niego stałe źródło dochodu. Podkreślenia wymaga również fakt, iż Sąd nie dopatrył się względem oskarżonego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych jej kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji. Z tych samych względów Sąd, na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. w zw. z art. 28 § 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. połączył wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary grzywny łączy i w to miejsce wymierzył mu karę łączną grzywny w wymiarze 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80, 00 złotych (osiemdziesiąt złotych i 00/100).

W kolejnym punkcie wyroku Sąd na podstawie art. 29 pkt 4 k.k.s. w zw. z art. 30 § 1, 2 i 6 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: 5830 paczek papierosów z napisem M. koloru białe – niebieskiego, 3750 paczek papierosów z napisem NZ G. koloru białe – złote, 420 paczek papierosów z napisem M. koloru białe – czerwone, (...) paczek papierosów z napisem NZ G. koloru białe – złote, 399 paczek papierosów z napisem M. (...) koloru białe – niebieskiego, 6 przezroczystych worków foliowych zawierających pokrojony susz roślinny koloru brązowego, 1 paczkę papierosów NZ G. (...) koloru czarnego, 1 paczkę papierosów M. (...) koloru białe – niebieskiego, jedną paczkę papierosów NZ G. koloru białe – złote, 1 paczkę papierosów M. S. koloru białe – czerwone, wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod numerami 1,2,3, 40,11,12, 19,20,21,22, a przechowywanych w Magazynie (...) w G., zarządzając ich zniszczenie. Stosownie do w/w przepisów orzeczenie tego przypadku miało charakter obligatoryjny.

Natomiast w pkt VI wyroku Sąd na podstawie art. 29 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 30 § 1, 2 i 6 k.k.s. i art. 31 § 1, 1a i 4 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: 1 telefonu komórkowego z napisem P. koloru czarnego nr (...) z kartą SIM i baterią, 1 telefonu komórkowego z napisem B. B. (1) koloru czarnego nr (...) z kartą SIM bez baterii, jednego telefonu komórkowego z napisem H. koloru czarnego nr (...) z kartą SIM i baterią, jednej karty SIM N. M. nr (...), jednej kartki papieru koloru żółtego z naniesionymi cyframi (...), jednego telefonu koloru czarnego z napisem M. nr (...), (...) z kartą SIM i baterią, jednego telefonu komórkowego koloru czarnego z

napisem B. nr (...) z kartą SIM i baterią, jednego telefonu koloru czarnego z napisem A. One T. nr (...) z kartą Sim i baterią, jednego telefonu komórkowego koloru czarnego z napisem P. nr (...) z kartą SIM i baterią, jednego telefonu koloru czarnego z napisem Samsung nr (...) z kartą SIM i baterią, jednego telefonu koloru czarnego z napisem B. B. (1) (...) bez karty SIM z baterią, jednego kartonu koloru brązowego wypełnionego woreczkami strunowymi, dwóch karton wypełnionego kartkami z napisem Promocja Tytoń (...) cena 75/zł Dowóz Gratis, wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod numerami 4,2,6,7,8,13,14,15,16,17,18,23 i 24, a przechowywanych w Magazynie (...) w G.. Sąd stwierdził, że owe przedmioty służyły do popełnienia przestępstw, które zostały przypisane oskarżonemu i z tego względu celowym i zasadnym jest orzeczenie ich przepadku. Nadto, stosownie do art. 31 § 1a k.k.s. Sąd może orzec przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 2, niebędących własnością sprawcy, jeżeli ich właściciel lub inna osoba uprawniona przewidywała, że mogą one służyć lub być przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego albo mogła to przewidzieć przy zachowaniu ostrożności wymaganej w danych okolicznościach. Sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie, albowiem świadek M. P. niewątpliwie zdawał sobie sprawę z przeznaczenia kart SIM, które rejestrowane były na jego nazwisko.

W ostatnim punkcie wyroku Sąd na mocy art. 113 § 1 k.k.s. i art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2, art. 3 ust. 1 i art. 21 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2683, 16 złotych (dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt trzy złote i 16/100), w tym kwotę 1620, 00 złotych (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia złotych) tytułem opłaty. Sąd zważył, iż wskazane przepisy stanowią, że w orzeczeniu kończącym postępowanie sąd zawsze określa, kto je ponosi. Zgodnie z wolą ustawodawcy od skazanych w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Ponadto, Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania zgodnie z którą, każdy kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zwolnienia oskarżonego z przedmiotowego obowiązku; brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że uiszczenie kosztów sądowych, byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową.